

ny värld i bild

TIDSKRIFT FÖR MORALISK UPPRUSTNING

tän
tänk
tänk o
tänk om

**TIDSKRIFT FÖR
MORALISK UPPRUSTNING**

Utgives av IDÉ och KULTUR
Utkommer en gång i månaden

Nr 4 — 1971

I redaktionen
Finn Harald Wetterfors
Jan Franzon
Gunnar Wieselgren
Lennart Sjogren, ansvarig utgivare

Nordiska medarbetare
Einar Engebretsen Norge
Keld Jørgensen Danmark

**PRENUMERATIONSPRIS per år
(12 nummer)**

Sverige kr 20 —
Danmark dkr 25 —
Finland mk 17 —
Norge nkr 25 —

SVERIGE

Sveavägen 34 VI 111 34 Stockholm
Postgiro 70 61 90 - Tel 08/10 34 56

FINLAND

Postgiro 11 20 95 Helsingfors

NORGE

Sophus Lies gate 5 Oslo 2
Postboks 1243, Vika Oslo 1
Postgiro 12 579 - Tlf 56 34 14

Fotografier och teckningar med till-
stand av

Sid 1 — F H Wetterfors 4 — Wet-
terfors 7 — William Richards 8—9
David Channer 11 — Peter Mulder

© NY VARLD I BILD

Tidskrift för Moralisk upprustning

Tryck Br Tengs Oslo

Omslaget

är detsamma som på den nyt-
komna boken Tank om, som
presenteras på sidan 11

Rik och fattig

«Andlig fattigdom är kanske väl så svår att ta itu med som materiell fattigdom», sade en ung indisk revolutionär för någon tid sedan. Han hade under några månader besökt Sverige, trafikat människor i deras hem och arbete, fått mota oss svenskar, när vi någon gång låter fasaden falla, och vara bekymmer kommer i dagen.

De svårigheter vi genomlever på arbetsmarknaden är kanske mera ett uttryck för vår fattigdom än för vår rikedom. Vi har själva berövat oss de rikedomar som medmänniskor, arbete och liv kan ge dem som förstår att ta vara på dem — även om det inte alltid är sådant som kan omräknas i pengar.

Hur vore det att använda tiden till nästa avtalsrörelse till att gräva ner stridsyxan och ta vara på de möjligheter som finns för att åter skapa förtroende mellan människor, partier och folkgrupper?

En liten grupp människor mottogs en weekend under de gångna veckorna. Bland dem fanns de som gått i spetsen för LO:s låglönegruppers kamp. Där var akademiker och statstjänsteman. Men man beslutade sig för att inte tala om rattfärdigheten i den egna gruppens krav. Istället försökte man leva sig in i de andra gruppernas situation, ekonomiska förhållanden, arbets- och livsvillkor.

Under samtalens gång vajade man inte undan för att se den bitterhet i ögonen som fanns i alla gentemot andra grupper. När allt blivit sagt, kunde man börja skonja de gemensamma uppgifterna på nytt, ett förtroende för de andras motiv började växa fram och motsättningarna kom i ett annat ljus.

Vore det dags att prova liknande experiment i större sammanhang? Kanske vi som folk då skulle bli andligen rikare och på nytt upptäcka att vi har något mitt ibland oss, som behövs i alla delar av världen idag. Något som kan bespara både oss och andra stora utgifter och mycket lidande.

Hur livskraftig är den tyska demokratin?

Reserapport för våren 1971

«Ni tar sikte på att re-ideologisera partiet på marxistisk-leninistisk grundval», klagar en av ledarna för SPD, det tyska socialdemokratiska partiet. Med «ni» menar han ungsocialisterna, partiets egen ungdomsorganisation.

«Vi har redan demokratin och den fria socialismens dödsfiender inom våra egna led», varnar en socialdemokratisk riksdagsman i Bonn.

Ungsocialisterna spar inte heller på krutet. De beskyller SPD för att stå så fast på sin hittillsvarande ståndpunkt att «de för länge sedan fått plattfötter».

«Partiet har i årtal suttit på sin feta rumpa», säger en ung socialist i Dusseldorf, «och nu är de sura för att vi arbetar».

Tyska tidningar har under de sista veckorna varit fulla av nyheter om denna konflikt. Partiet har klart sagt ifrån att ingen kan vara medlem som inte håller sig till partiets moderata Godesbergprogram från 1959. I Hamburg har partiet startat en process för att utesluta fem ungsocialister som flirtat med kommunisterna. «När gransen mellan SPD och kommunismen upphävs, då är det slut med toleransen», säger en av Hamburgs SPD-ledare.

NPD, de vasttyska högerextremisternas parti, har lidit stora nederlag vid valen, både till förbundsdagen och till parlamenten i delstaterna. De kristna demokraterna (CDU) och deras bayerska systerparti CSU, har beskyllits för att ha gått långt ut åt höger för att inkassera NPD:s röst för sitt parti. CDU/CSU kanske måste avgränsa sig åt höger på samma sätt som SPD nu avgränsar sig åt vänster.

Men hur livsduglig är den tyska demokratin i själva centrum?

Ny Värld i Bilds norske medarbetare Jens-Jonathan Wilhelmsen har just tillbringat två veckor i Tyskland, där han bl.a. träffade förbunds-president Heinemann och andra ledande politiker. I denna artikel kommer en del av hans iakttagelser.

Denna fråga är kanske viktigare än det som pågår på ytterflyglarna. En besökare som inte varit i Tyskland på några månader, blir slagen av den tilltagande bitterhet och det misstänkliggörande som präglar den politiska debatten. Tendensen att angripa människan i stället för saken är påtaglig. Inte minst är de tidigare nazisterna eller kommunisterna utsatta för denna behandling. Det talas om att ingen akta förändring ägt rum, om att dessa människor fortfarande är demokratin fiender. Starka och sårande ord används i dagens tyska politik, och klyftan mellan de demokratiska partierna växer.

Politiker

Men det finns också människor som tar upp kampen för sanningen, som ser behovet av en annan atmosfär om det skall bli mera ljus och mindre hetta i den politiska debatten? «50% av de problem som vi behandlar har inte sitt ursprung i sakliga motsättningar men i olosta konflikter av personlig karaktär», sade en riksdagsman till mig och fortsatte:

«Vi svartar tom ned våra egna partikamrater, privat och i pressen. Om någon stod upp i Bonn idag och sade 'Nej i denna sak har det andra partiet rätt', då skulle han nastan få smorj. Denna hårda hållning måste övervinnas. Detta ser jag som min framskatta uppgift i parlamentet. Det

kravs ett arbete med enskilda människor. Jag har beslutat att Tysklands andliga och moraliska upprustning skall komma före min politiska karriär.»

Biskop

Kyrkan är också en avgörande faktor när det gäller demokratin. Duglighet. Då den evangeliska kyrkans synod sammanträdde i Berlin i slutet av februari, kom kyrkans radsordförande, biskop Hermann Dietzfelbinger, med vad han själv kallade ett «nodrop». «I jämförelse med den troskamp, den kyrkokamp som vi idag står i», sade han, «var kyrkokampen i tredje riket (Hitler-tiden) bara en förpostfaktning». Dietzfelbingers uppfattning är att vi befinner oss mitt i en kamp mellan «tro och otro». «Det fruktansvärda är att denna kamp idag ofta inte ens igenkänns, vanligen förklaras mindre betydelsefull och doljs under sådana ord som 'pluralism'». Han påpekar att allt flera lamnar kyrkan «inte av brist på tro men på grund av tro, de finner inte tro i kyrkan».

Skådespelare

En av Tysklands mest kända skådespelare, Victor de Kowa, satte fingret på en om punkt. Vid ett valmote i Berlin, där också den regerande borgmastaren Klaus Schutz var närvarande, sade han: «Vi försöker att skjuta skulden på andra, men glommer att när jag pekar med ett finger på min granne, pekar tre tillbaka mot mig själv.»

«I Caux fann jag att världen förändrar sig, när jag förändrar mig», fortsatte de Kowa. «Jag fann en ideologi — en tro som formar hela livet. Genom mitt yr-

Forts sid 11

Alla experter är eniga om att två tredjedelar av världens befolkning lider av proteinbrist. De flesta är också eniga om att mjölk är den bästa proteinkällan, särskilt för barn och ammande modrar. Men, medan vetenskapsman och livsmedelsexperter använder tid och pengar på att söka nya proteinkällor, söker regeringarna i världens stora mjölkproducerande länder vägar att reducera mjölkproduktionen.

Stanley F. Barnes har varit med om att utarbeta och i praktiken omsätta en metod genom vilken de mjölkproducerande ländernas mjölk kan komma de proteinfattiga miljonerna i utvecklingsländerna till godo. Han har varit verksam bl a i Pakistan, Thailand, Singapore och Indonesien. När han i mars månad under en affarsresa besökte Skandinavien, sammantråffade han också med politiker, jordbrukare och mejeriexperter.

— *Mjolk har varit den röda tråden — eller skall vi säga den vita tråden — i ert liv. Hur började ni?*

— När jag blev färdig med lantbrukshögskolan och med min mejeritekniska utbildning i England, befann vi oss mitt i trettioalets depression. Det enda jobb jag kunde få var som formman för jobbare som drog mjölkvagnar i Londons East End. Några år senare fick jag ett uppdrag på Malta och efter kriget kom jag till Australien och Sydostasien.

— *Vad var det som kom er att slå in på en så internationell karriär?*

— Under tiden i England motte jag Frank Buchman och Moralisk upprustning. Jag fann en praktisk plan för att förändra världen med början i mig själv. Buchman sade: «Det finns nog i världen för allas behov men inte för allas begär». Jag tänkte att mejeriindustrin var ett falt där den idén behövde omsättas i det praktiska livet.

Så kom erbjudandet från den engelska regeringen om ett jobb på Malta. Man ville ta itu med den så kallade Maltafebern, en sjukdom som spreds genom baciller i mjölken.

Mjölk

åt undernärda

Intervju med Stanley Barnes, Australien, som i många år arbetat med en metod att tacka proteinbehovet i u-landerna. Av Bror Jonzon

All mjölk på Malta levererades av 50 000 getter, som fritt strovade omkring på gator och vagar. När man ville ha mjölk, öppnade man bara fönstret och ropade på en getagare. Han hamtade en get och mjölkade den utanför fönstret i en kanna, som hissades ned. När man kastat ned betalningen, kunde man hissa upp kannan och dricka mjölken.

Men de flesta getter var bacillbarare. Vi fick samla ihop getterna på platser, där de kunde kontrolleras. Det var inte lätt, det kan jag försäkra. Vi hade att göra med både envisa getter och envisa getagare. Men gradvis fick vi slut på sjukdomen, och idag är Malta fritt från Maltafebern.

— *Stannade ni i Malta under kriget?*

— Ja, jag blev kvar. Den enda skillnaden var att jag då organiserade bensinförsörjningen för Royal Airforce i stallet för att organisera mjölkförsörjningen. On utsattes för ett ordentligt bombregn, och gång på gång raddades den av att engelska båtar i sista stund lyckades bryta igenom den italiensk-tyska blockaden. Det var en svår tid, men en bra sak inträffade: jag träffade en flicka, som var bitradande överskoterska på missionssjukhuset i Malta. 1940 gifte vi oss.

— *Hur kom det sig att ni emigrerade till Australien?*

— Efter kriget fick jag ett jobb hos en engelsk firma, som skulle sätta upp ett stort mejeri i Australien. Det var en bra idé. Men ekonomin var svag. När jag arbetat ett helt år med att lägga grunden till en fabriksbyggnad, fick jag order om att hela projektet skulle skrinläggas. Men jag stannade ändå. Jag tyckte om landet, och så smaningom upptäckte jag att jag som mejeriexpert hade en uppgift på grannkontinenten, Asien.

— *Vad för sorts uppgift?*

— Den träningsman Buchman hade gett mig, gjorde mig kanslig för orattvisorna i världen. Jag upptäckte att miljoner människor på vår grannkontinent led brist på

protein, medan vi hade mjolk i överflöd. Därför accepterade jag ett jobb i Pakistan — i Colombo-planens regi — som rådgivare åt regeringen. Det var en expertgrupp från sex nationer, som skulle lagga fram en plan för Pakistans mjolksförsörjning, men det hela strandade på att regeringarna i de mjolkproducerande industriländerna inte kunde åstadkomma de finanser som behövdes.

— Vad hande sedan?

— Jag var förstås besviken, och dessutom hade jag råkat ut för en hjärtinfarkt i Pakistan. Men jag hade sett så mycket av noden och behovet i dessa länder, att jag under inga omständigheter ville ge upp. När jag blivit frisk, satte jag och många andra experter igång

Stanley Barnes fotograferad under sitt besök i Stockholm framför hushuset vid Sergels torg, i vilket Australiens ambasad är inrymd.

Vid öppnandet av Indomilk fabriken i Djakarta, som omnämns i artikeln, visade Barnes den förblå president Suharto (andre fr.h.) och fru Suharto

med en upplysningskampanj. Vi skrev tidningsartiklar och brev till myndigheterna. 1962 stod den australiska regeringen inför hotet att England skulle gå med i EEC. Detta skulle innebära att Australien förlorade sin bästa exportmarknad för mejeriprodukter. Under dessa förhållanden började de australiska myndigheterna fundera på projekt i Asien. Så snart jag fick hora talas om det, anmalde jag mig och blev utsedd till chef för ett projekt i Thailand.

— Var bestod det projektet?

— Att etablera något som vi kallar «a recombined milk plant». Det är en fabrik som blandar importerad torrmjolk med smorolja, socker, vitaminer och vatten och dessutom tillverkar de burkar, i vilka mjolken sedan försäljs som kondenserad mjolk. Råvaran importerades från Australien, och kapitalet kom dels från Thailand och dels från Australien.

Det betydde att vi gick emot tendensen att bearbeta alla råvaror från u-länderna i i-ländernas industrier. Vi gjorde tvärtom. Vi satte upp en fabrik i ett u-land som fick sina råvaror från ett i-land. Det betydde ett steg mot industrialiseringen av Thailand och senare andra sydostasiatiska länder. Och det var nödvändigt. För-

hallandena tillåter bara att mycket litet inhemsk mjolk produceras i dessa länder. I Indonesien producerar korna t.ex. 67 000 ton mjolk per år. Det räcker bara till en halv liter mjolk per invånare och år!

Under de följande åren etablerade vi liknande «recombined milk plants» i Singapore och Indonesien. Det visade sig vara möjligt att etablera sådana fabriker på en sund ekonomisk basis och leverera mjolk till ett rimligt pris. Men naturligtvis måste det bli massproduktion, om man skall kunna tillgodose de oerhorda behoven. Så t.ex. producerar vår fabrik i Djakarta för närvarande 50 miljoner burkar kondenserad mjolk per år och dessutom mjolk i kartonger i vanlig konsistens. Det betyder naturligtvis mycket för proteinförsörjningen i ett land som Indonesien. Det har bevisats att proteinbristen hos barn för all framtid kan minska deras möjligheter att utvecklas och tillgodogöra sig undervisning.

Men ett antal projekt i mycket större skala skulle behövas. Om medel från olika länders u-hjälpsprogram ställdes till förfogande för World Food Programme kunde kostnaderna för torrmjolk och smorolja tackas och konstruktionen av «recombined milk plants» och en distributionsapparat finansieras. Ett bidrag på t.ex. 150 miljoner dollars per år skulle betyda en halv liter mjolk per dag och person till ett överkomligt pris för fjorton miljoner barn.

— Det talas så mycket om korruptionen i u-länderna. Är det inte nödvändigt att ge mutor för att kunna sätta igång ett företag i Sydostasien?

— Allt detta tal om att man måste muta är överdrivet och ofta rent nonsens. Det propageras av folk som tror att det är det enda sättet att göra affärer. Vi startade i Indonesien 1967. Vi var en av de första, om inte den allra första stora industrien, som etablerades där efter Sukarnos fall. Vi byggde en stor fabrik i Djakarta på rekordtid utan en enda muta och

Forts sid 12

Hemvärn

En kraftig opinion vander sig mot försöken att avskryva familjen som den samlevnadsform som framför andra bildar grunden för vårt samhälle. Ett märkligt faktum är att frågan engagerat opinionen så starkt inte bara inom vårt land.

I Nordiska rådet nyligen förekom skarpa ord av norska, danska och finska representanter från såväl socialdemokratiska som borgerliga partier. De vände sig mot direktiven för den nya familjerättsliga lagstiftningen i Sverige och ansåg att den skulle ta bort den gemensamma värderingen av aktenskapets betydelse för individen, familjen och samhället som man önskar följa i övriga nordiska länder.

Men de protester som riktas mot oss från våra grannländer för vad de uppfattar som en «storebrorsattityd» fick mycket litet publicitet i Sverige. Hade de fel eller var sanningen om oss för obehaglig att höra? Kanske vi i varje fall borde lyssna litet mer uppmärksamhet när våra grannar en gång emellanåt ger uttryck för vad de känner och tankar om oss — och det i ett forum som Nordiska rådet.

Engångsforpackningar

Fran finländskt håll uttrycktes tanken att det vore viktigare att få fram en enhetlig grundsyn i familjerättsliga frågor än att reda ut exempelvis principerna för engångsforpackningar.

Den nya familjerättsliga lagstiftningen i Sverige, nu under behandling av riksdagen, kan komma upp i riksdagen under 1971. Ur protokollet från statsrådsberedningen «En ny lagstiftning bör så långt möjligt vara

neutral i förhållande till olika samlevnadsformer och olika moraluppfattningar. Formerna för ingående och upplösning av aktenskap bör förenklas. Aktenskap bör vara en form för frivillig samlevnad mellan självständiga personer. Lagstiftningens funktion i sammanhanget är att lösa praktiska problem, inte att privilegiera en samlevnadsform framför andra.»

och gerillakrig

Bitterhetens bagare

Familjekampanjen fortsätter heter en bok utgiven av Brita Nordström. Den deklarerar vara en 'handbok i familjepolitisk gerillakrigföring' för 63 000 personer under tecknade våren 1970 ett brev till statsministern med vadjan om 'ett större hansynstagande till familjens intressen'.

Forfattarinnan berättar om hur kampanjen föddes. Det var särskilt de svarigheter hon motte som hemarbetande kvinna som kom bagaren att rinna över, 'den bagare som varit till bradden fylld av bitterhet över alla skymfliga tillmalen, alla ringaktande yttranden om den hemarbetande kvinnan, över alla snedvridna diskussioner, över alla officiella tyckares nedvärdering av familjens betydelse i uppfostringssammanhang'.

Fragan är val bara vad växer på den mark som vattnas, när bitterhetens bagare får svamma över?

Ankdammarna

Samtidigt som vi med alla demokratiska medel måste kampa för familjen, kan vi inte blunda för att familjen i vårt samhälle ofta blivit en sorts exklusiv egoistisk högberg, bakom vars murar ingen släpps in. Här öppnas inte för närmsta grannar, för att inte tala om gamla, ensamstående, och annu mycket mindre utländska arbetare eller sk avvikande.

Mycket av den kampanj som forts mot familjen som institution

har motiverats av kanslorna hos dem som träffats av kylan utanför familjeborgen. Man har också vant sig mot den traditionella lilla familjens isolering och brist på samhällsengagemang. 'Så har hemmen blivit ankdammarna, åsidosatta ur det aktiva samhällslivet', skriver Monica Boethius (*I fraga satt*, 1969). 'Det är angeläget att betona att familjen skall peka ut över sig själv och göra människans

mogen för gemenskap i allt vidare sammanhang', framhåller hon.

Hemvärn

I boken *Familjekampanjen fortsätter* efterlyser en brevinsändare en 'hemvarnsförening'. 'Låt oss varna om hem, familj, barn och gamla'. Monica Boethius uttrycker i sin bok en helt motsatt tanke. 'För att hjälpa familjen som institution behövs verkligen inte som man ibland kan få höra, några murar kring hemmet. Den trygghet som vinnas genom avskärmning och begränsning är alltid illusorisk'.

Politik eller?

Familjekampanjen å sin sida säger sig vara en 'partipolitiskt oberoende folkrorelse i familjens tjänst'. Men det är markvärdigt hur lätt det går att overta politiska argument och fora över debattens innehåll från en grundsyn för familjen till skattepolitiska hansyn och ekonomiska krav. Samtidigt är agitationen för en upplösning av den traditionella familjetankandet ideologiskt-politiskt motiverad. Den framförs som del av en revolutionär samhällssyn.

Men skulle inte debatten som nu förs kring familjen — en av de stora samhällsdebatterna i vår tid — kunna föras med utgångspunkt från vad som är rätt för människorna?

Barnens rätt till en framtid an-
nasta sid

Paul Bougenaux

Pariskorrespondenten för den största dagstidningen i fransktalande Schweiz, Feuille d'Avis de Lausanne, intervjuade den nya direktören för Hotel Plaza Athenee i Paris, Paul Bougenaux. Eftersom det är en man som provar nya vägar i den aktuella frågan om förhållandet mellan företagsledning och anställda så återger vi den här

Paul Bougenaux är chef för ett av de mest luxuosa stallena i världen, Plaza Athenee i Paris. Detta i sig själv är ju ingenting som kan intressera den stora allmänheten, eftersom antagligen varken ni eller jag någonsin kommer att vara gäster där. Men det som är intressant är det sätt varpå Bougenaux har gripit sig an sin uppgift

gar givetvis alla. Kampen är för något — inte mot något. Kunden går fram på två banor dels den som galler en lagstiftning där familjen får en fortsatt existens som bygger på vissa värden, dels den som går in för en aktion på bred front för att bryta ner familjeegoismen och ersätta den med familjens engagemang utåt. En sådan aktion kan bara i ringa grad organiseras, den måste snarare spontant springa fram som uttryck för den medmännisklighet och medkänsla som kan riva ner barriärer i familj och samhälle.

Gerd Jonzon

Företagsdemokrati på ett hotell i Paris

I december 1969 var Plasas affärer ganska medelmåttiga. Styrelseordföranden, en engelsman vid namn Charles Forte, kom då på idén att erbjuda posten som verkställande direktör till sekreteraren i fackföreningen vid företaget, Paul Bougenaux. Denne avböjde två gånger men gick därefter med på att rådgöra med personalorganisationerna och företagsnamnden. Vid en sluten omrostning bland de fyrahundra anställda i företaget blev man enig om att utse denne man ur sina egna led. På detta sätt blev fackföreningsmannen vald till verkställande direktör.

Plasas personal har inte behövt angra sitt val. Tillsammans med representanter för de två fackförbunden (FO och CGT) har den nye direktören undertecknat ett av båda parter godkänt avtal, som tillförsäkrar de anställda indexreglerade och höjda löner. De lägsta lönerna har idag mer än fördubblats jämfört med för fyra år sedan. Fast han nu sitter på andra sidan bordet, har han fortsatt den kamp för en omvärdering, som han tidigare kampade för som fackföreningsman. Det är få franska företag som idag kan berömma sig av detsamma som Plaza Hotel, nämligen att ge en pension på 4/5 av lönen till dem som varit anställda i 25 år. Och vad bättre är 65% av avkastningen tillfaller personalen och 35% aktieägarna.

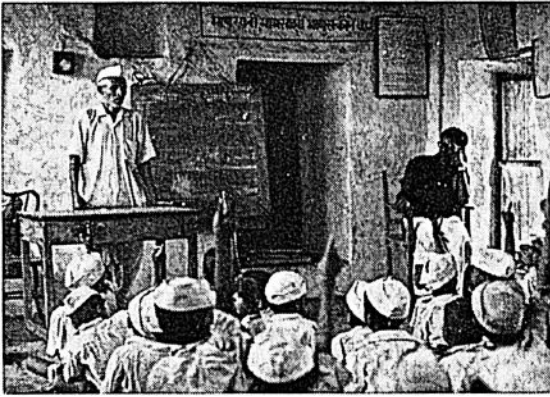
Aktieägarna å sin sida var nöjda, eftersom deras utdelning under det senaste året fördubblats. Utdelningen hade 1969 varit mycket låg.

Det som Paul Bougenaux är särskilt glad över är den förändrade andan på arbetsplatsen. Plasas anställda har faktiskt fått ett ansvar, som ger dem tillfredsställelsen av att vara något annat än bara företagets maskineri. Personalens representanter har tillgång till alla räkenskapsböcker och kan dagligen ta del av företagets ekonomiska ställning och dispositioner. Den psykologiska verkan av detta är det som Paul Bougenaux är mest stolt över — Men om ni kommer i konflikt med personalen?

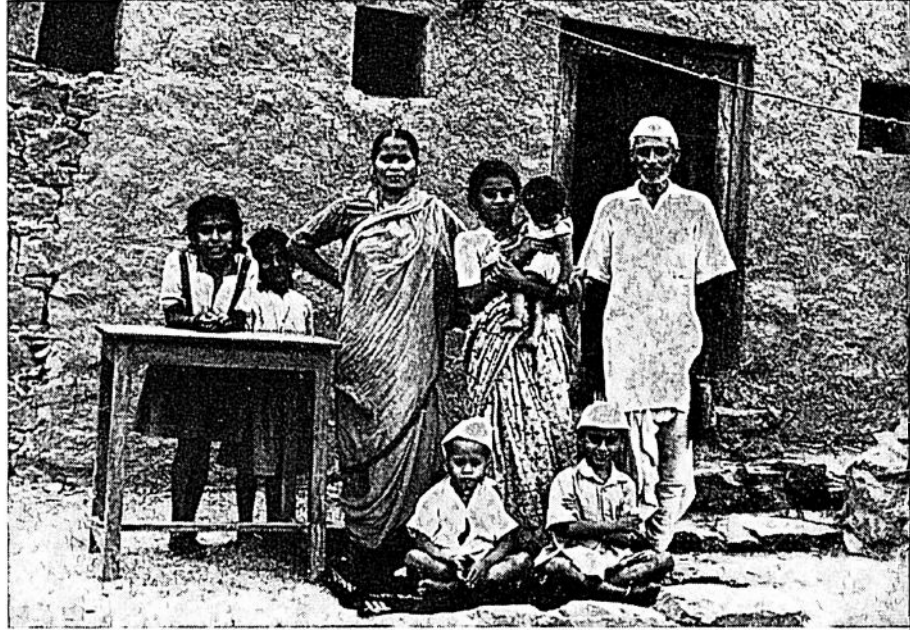
«Hittills har det inte förekommit», säger direktören. «Men om jag till exempel skulle framlägga ett förslag om investering, som företagsnamnden inte skulle gilla, så skulle jag antingen beja mig för deras beslut eller också hålla fast vid mitt förslag och i det senare fallet skulle jag sätta min plats på spel. Ty om vi skulle komma fram till ett negativt resultat, skulle jag inte kunna göra något annat än att avgå. Jag kan bara fullfölja mitt ansvar genom samarbete med personalen.»

Kanske är detta ett undantagsfall. Tillämpningen när det gäller medbestämmande saknar dock inte intresse.

B Bellwald

Anasuyas far ar larare i byn Dighanchi, dar Anasuyas familj bor. Har kan du se hur det ser ut, nar han undervisar i sitt klassrum — Anasuya hade 11 syskon, men flera av dem dog. Th står familjen samlad utanfor det hus dar de bor.

En herde med sina får uppe bland bergen i den del av Indien, som Anasuya kommer från.

Mangon som kunde tala

Vid en by i Indien flöt en å, och på stranderna växte många mangotrad.

Dar fanns ett mangotrad som var ovanligt stort och gav mycket skugga. På eftermiddagarna kom de som arbetade på falten och satte sig under tradet för att äta sin matsäck. Folk som kom gående på landsvagen och hade blivit trötta satte sig att vila i skuggan av tradet. Varje dag kom det kor och

bufflar och stalle sig under det.

Våren kom. Mangotradet blommade. Man kunde känna den härliga doften överallt. Koyalfågeln jublade av glädje och satt i grenarna på tradet och sjöng så vackert. Blommorna blev till mangofrukt — först var de bara så stora som artor.

Det var ingen vattenbrist, eftersom ån flöt så nära till. Tradet kunde suga upp vatten genom rot-

terna och fördela det anda ut till alla mangofrukterna Snart började de vaxa mycket snabbt Det drojde inte länge forran de var så stora som betelnotter (ungefar som hasselnotter) och sedan som små citroner Hela tiden lekte mangofrukterna med vinden, småpratade med ån där nedanför och underholl sig med sin mamma, tradet

En dag nar alla mangofrukterna holl sig stadigt fast i sin mamma och gungade hit och dit for vinden, horde de plotsligt någon som ropade «Mamma!» De tittade ner Några av byns pojkar holl pa att kasta sten upp i tradet for att få ner några mangofrukt

De såg att en sten hade traffat mangon som skrikit till, och den hade fallit på marken Nar pojkar-na hade fått ner flera mangofrukt-er gick de sin vag

En stund senare kom en man gående Han hade med sig en kapp och i ena anden på kappen hade han knutit fast en kniv Han skar av några kvistar från tradet och gick sedan Han tankte gora i ordning några girlander av mango-blad, som skulle hangas utanfor dorren på en del av husen Folk menade att det betydde lycka

Men en mango blev alldeles forskrackt nar han fick se allt som hande Han sa till sin mamma «Mamma, vi ger skugga åt så manga människor Vi gor det vackrare har, det sager ån Men varfor ar alla de har människorna så besvarliga mot oss?»

Mamma tog ett blad och smekte sin mango och sa «Mitt barn, vad som an hander, glom inte att vi finns till for att hjälpa andra»

Allteftersom mangofrukterna blev större och större blev det mer och mer besvarligt for dem Ibland kunde barnen till och med klatt-ra upp i tradet for att plocka ner mangofrukt Nar sådant hande, brukade mangon saga till sin mamma «Mamma, varfor ar det så har?» Och mamma svarade all-tid likadant «Kara barn, vi finns till for att hjälpa andra»

Nu hade mangofrukterna hun-nit bli fullvuxna Den mjuka kar-

nan som de hade inuti hade blivit hård En dag kom en bonde och hans familj till tradet Han hade med sig några sackar och ett stort skynke Han sade åt barnen att hålla skynket under tradet En ef-ter en började han plocka frukter-na och kasta dem i skynket som barnen holl i nedanfor

Nar mangon forstod att bonden tankte plocka alla frukterna på tradet, holl han sig annu hårdare fast i sin mamma och sa «Mamma titta så stygg den dar farbrorn ar» Mamma sa «Kara barn, var inte radd Vi finns till for att hjäl-pa andra och då blir man verkli-gen lycklig»

Knappt hade hon sagt det for-ran bonden fick tag i mangon och kastade ner honom i skynket Snart lag han i en sack med alla de andra, och han visste att de nu skulle foras bort någonstans

Efter ett tag markte han att han låg i ett morkt rum med alla sina broder Han var så ledsen, nar han tankte på sin kara mamma, på an som sjong sanger med stenarna och på den lekfulla vinden

Efter några dagar kom bonden tillbaka till det morka forråds-rummet Han lade mangon tillsam-mans med flera andra i sin korg, omdnade dem val och tog med sig korgen ut Mangon kande sig så uppriskad av att se dagsljuset igen Och nar vinden blåste på ho-nom blev han så glad Sedan såg han hur han såg ut Vilken over-raskning! Nu hade hans grona farg blivit vackert gul!

Bonden gick med sin korg till torget Hans mangofrukt var vackrare an någon annans Fyra barn kom fram till honom och drog sin pappa i kladerna for att han skulle komma med De over-talade honom att kopa en mango — och den han valde var mangon som kunde tala Barnen hoppade omkring honom av gladje och kunde knappt ge sig till tåls innan de var hemma Mangon var glad, nar han forstod att det var for hans skull som barnen såg glada ut

Nar barnen kom hem, berättade de genast for sin mamma, att de hade en mango med sig Hon tog

Det har ar Anasuya, som skrivit historien om mangon

fram en blank kniv i koket Alla barnen satt ivrigt runt omkring henne Pappa gav mangon till mamma

Då blev mangon radd och und-rade forskrackt vad som nu skulle handa Men lange hann han inte fundera Mamma tog kniven och skar mangon i bitar som de alla åt Skalet och karnan kastades bort utanfor huset, dar annat avfall lag

Mangon tyckte att han hamnat i en sorglig situation Men just som han tankte bli riktigt arg pa den har familjen, kom han ihåg vad hans egen mamma alltid sagt «Kara barn, vi finns till for att hjälpa andra»

Då kande han sig glad och lyck-lig att han lart sig det trots allt

Så gick det några veckor En li-ten planta började vaxa fram ur mangokarnan, och sakta vaxte dar upp ett trad Efter en tid var det nya mangotradet större an något av husen Han såg sig omkring Långt långt borta kunde han se sin mamma som stod dar

Han vinkade med grenarna i vinden och ropade «Mamma!»

Mamma tittade på honom Hon blev så glad och varm om hjartat Hon forstod honom och svarade «Det var duktigt gjort, mitt barn!»

VARDAGSVINKELN

Vardagslivet är fyllt av små besvarliga situationer. Inte minst de som har små barn ställs många gånger om än inför kravet att lösa tvister, att tillsammans med barn försöka ta reda på vad som är rätt i situationer, där viljekonflikter uppstår och att hjälpa dem att göra det. Är det bara knytnavnarnas eller tjetets och graländets metoder, som vi har att ta till? Lyckas vi med de metoderna?

De upprörande rapporterna om barnmisshandel i pressen nyligen har ställt den extrema föräldraauktoriteten i grällaste belysning. Är den det yttersta uttrycket för vår mänskliga vanmakt och för att vi inte känner till något annat medel att lösa «svåra situationer»?

Mamman till en 8-årig pojke stod nyligen hjälplös inför honom. Det var morgon och han skulle strax till skolan. Sista lektionen för dagen skulle de aka skridskor på idrottsplatsen och «froken» hade sagt att de som ville fick stanna kvar även efter skolans slut, «om de hade med sig en rad med tillåtelse från föräldrarna». Den noggranne fadern hade skrivit en lapp som omfattade mer än en rad och som inte helt var författad för en 8-åring. Pojken hade läst den och var djupt olycklig. «Froken har ju sagt att det bara skulle vara en rad». I rädsla för att han skulle bli utskrädd i skolan tjetade han på sin mamma att skriva en ny lapp. Hon blev förargad, argumenterade med honom men han var omöjlig att övertyga. Olycklig fortsatte han att tjetata.

Till slut tänkte mamman. Det har kan jag inte klara. Jag måste söka Guds hjälp för att jag skall kunna hjälpa honom. Hon lyssnade till sin innersta röst. Enkelt kom det för henne. Jag kan inte andra på något som pappa har skrivit. Det vore fel. Skall det andras måste han göra det själv.

Strax efter kom pojken igen och

bad henne om en ny lapp. Hon sa då bara precis vad hon tänkte.

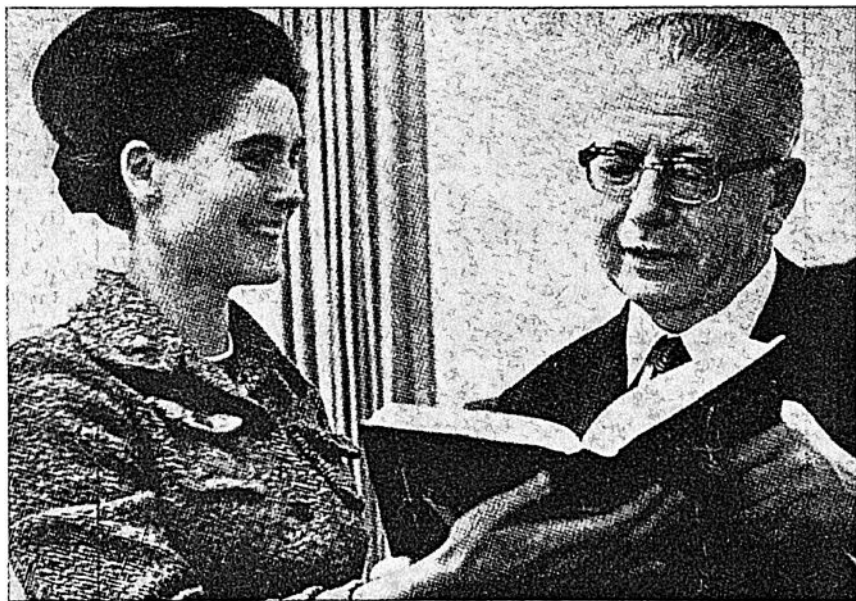
Som om en helt ny makt kommit in blev pojken lugn, sa inte ett ord mer om detta utan tog lappen och gick till skolan.

En dagmamma med tre små förskolebarn brukar ofta lyssna tillsammans med barnen till den inre rosten. En formiddag ville de alla tre gå till lekplatsen. Dagmammans hade litet ont om tid, hon skulle snart ha lunchen klar och behövde få hem mjölk, varför hon bad barnen gå och köpa mjölk åt henne. «Nej», kom det bestämt från alla tre. «Vi vill gå till parken!» Sarkiskt en pojke var väldigt besluten

att dit skulle han. «Vi kan väl lyssna till den inre rosten», sa dagmammans. Barnen gick med på det, men pojken såg väldigt trulig och sammanbiten ut. Efter en kort stund sa en flicka: «Jag tänkte att det är rätt att vi köper mjölk först och går till parken sen». Nästa barn instämde: «Det var bara min självskhet», sa den förut trulige grabben. Alla tre sprang iväg och hämtade mjölk och återkom som små solar.

Solskenshistorier? Ja, men realistiska erfarenheter, som var och en kan få göra likaval som att solen lyser för alla.

Ulrika

Den engelska författarinnan Anne Wolrige Gordon mottogs nyligen av västtyske förbundsrepubliken Heinemann i samband med att hennes biografi över fadern, Peter Howard, utkom på tyska. Under deras 1 1/2 timme långa samtal (bilden) betonade Heinemann hur viktigt det är att gruppegoismen i Tyskland ersatts av något annat.

Förutom Bonn besökte Anne Wolrige Gordon en rad städer i Tyskland, Österrike och Schweiz. I Mainz sammanträffade hon med ministerpresident H. Kohl, vice ordförande för CDU och en av dess ledande kandidater som en framtida förbunds-kansler. I Karlsruhe rådhus gav en av Tysklands kända skådespelare en uppläsning ur hennes bok — som på tyska heter «Aufbruch zum modernen Menschen». I Wien samtalade hon med statsminister Bruno Kreisky och med oppositionsledare. Bonntidningen «Der Generalanzeiger» skrev i samband med hennes besök om hennes pappa Peter Howard: «Han ställde sitt arbete under maximen är någonting överhuvud vart att göra, skall det göras fullt och helt. Ingen reagerade neutralt på honom. Han blev älskad och hatad, erkänd eller avvisad. Tyskland besökte han ofta. Han sammanträffade med Konrad Adenauer och Willy Brandt, och han samtalade med studenter, arbetsgivare och arbetare ute i fabriker. Hans övertygelse att med Guds hjälp bygga en ny värld.»

Kultur — inget elitmonopol

den moderna världen och bedoma möjligheterna till en konstens förnyelse. De diskuterade med arbetare, studenter, lärare, politiker och andra från sextio länder som deltog i den internationella konferensen för Moralisk upprustning, av vilken kulturkonferensen var en del. Denna bok är resultatet av den dialogen. Det var en genuin dialog, ty kulturarbetarna betraktade inte kulturen som ett monopol för en konstnärligt begåvad minoritet.

Delegaterna fick hjälp av sina kolleger från Osteuropa. De kom med det skarpa perspektiv som är typiskt för Solsjenitsyns böcker, där de kapitalistiska och socialis-

tiska ideologierna betraktas som två sidor av samma materialistiska mynt. «ett anti-materialistiskt perspektiv», som den norske es-saforfattare Åsmund Brynildsen skriver, «som inte tror på varken det ostliga eller västliga sociala systemet som sådant, men tror på den inre förändring och moraliska befrielse av människan som förmar samhället».

Bokens författare menar att det finns en väg ut ur kulturens dilemma. Det är frågan om en pånyttfodelse som ger dem hopp för framtiden. Ty, som Kenneth Clark säger, «Västerlandets civilisation har varit en serie pånyttfodelser».

Ny debattbok - tänk om

Har familjen någon framtid? Strejker och lockoutar är en realitet där lika mycket som i samhället i stort. Hur får vi skolan att fungera? Hur löser vi och undviker konflikter i arbetslivet? Vilken är vårt lands roll i världsutvecklingen?

Dessa och liknande frågor debatteras flitigt just nu. De svar vi kommer till visar också vad som blir grunden och målsättningen för utvecklingen under de närmaste årtiondena. Det är lätt att ställa frågor men inte lika lätt att besvara dem. För att ett svar skall vara trovärdigt måste det vaxa fram ur verkliga erfarenheter. Det måste fungera i praktiken.

Sådana praktiska erfarenheter finner man i skriften 'Tank om' (Ide och Kultur, 6 kr) som utkommit i början av april. Trots det blygsamma formatet — 48 sidor — spannar den över ett brett register.

På omslaget står det: Om Moralisk upprustning. Men det är inte en dogmatisk mall som presenteras. Snarare ett sökande efter

nya riktlinjer för den enskilda och samhället utifrån en beprovad utgångspunkt. De formidlas genom historier av och om människor i Sverige, en ombudsman och en industriman, en jordbrukare, en sjukskoterska, lärare, familjer osv.

Ett avsnitt, som heter Tank om , tar upp frågan om vad som skulle handa om vi började ta arlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek på allvar som enskilda och i samhällslivet, om vi skulle tanka om när det gäller samhällets och strukturernas förändring, om vi ville se både människan och Gud för vad de verkligen är.

Utvecklingen under de senaste årtiondena har visat, att det inte racker med stora ord och höga ideal. Demokratin måste ha en ideologisk grund för att kunna fungera och för att kunna havda sig och vinna i den ideologiska kamp som utkampas i världen.

'Tank om' finns i bokhandeln eller rekvideras direkt från Ide och Kultur.

Har är en debattskrift som just kommit ut på det engelska förlaget Grosvenor Books. Men initiativet till boken kom från Norge, och bland de tretton bidragen från konstnärer, musiker, skådespelare och författare från sju länder kommer fem från Norge (Eiliv Skard, Victor Sparre Smith och Rolf Ulfrstad), Finland (Lennart Segerstråle) och Sverige (Gerd Ekdahl).

I bokens introduktion heter det: I Caux-sur-Montreux träffades kulturarbetare i juli 1970 för att utforska människans situation i

Tyskland från s 3

ke försöker jag demonstrera att underhållning också har någonting med hållning att göra.

Nationer som inte längre vill lyssna till Gud, lyssnar kanske till sina konstnärer. Detta är vårt ansvar.

Människorna måste välja att låta sig ledas av Gud, annars domer de sig till att behärskas av tyranner».

Borgmastare Schutz, som var näste talare, tackade särskilt de Kowa för vad han sagt: «De Kowa hjälper oss att se framåt mot en ny tid, vilken ståndpunkt vi än må ha. Vi måste alla tanka om».

Saxat och citerat

MANNISKOR SOM BARA KAN TANKA på materiell utveckling är underutvecklade

Kim Beazley, australisk riksdagsman

DET SOM OROAR OSS ÄR DE RIKA ländernas egoism. Deras produkter och tjänster blir dyrare och dyrare och de blir rikare och rikare på bekostnad av de fattiga länderna. Problemet har lagts fram på internationella konferenser, men man har inte lyssnat på oss

President Boumediene i Le Monde 23 71

OM NÅGOT BÖR NAMNAS, OM NÅGOT bör uttryckas beträffande uppfostran av de framtida generationerna av tekniker, är det kampen mot prestigeanda, kampen mot fåfanga, kampen mot individualism. Och framför allt kommer vi att bedöma teknikern och vetenskapsmannen, inte för hans kunskaps skull, utan för graden av odmjukhet och blygsamhet med vilken han är i stånd att bidra med dessa kunskaper till mänsklighetens bästa

Fidel Castro i tal 13 3 69

SNALLA MÄNNISKOR, NI SOM HAR handlingsfrihet, var inte längre besatta av tanken på löneförhöjningens champagneflaska

Sven Fagerberg i Dagens Nyheter 28 2 71

ASIEN BEHÖVER ER AFRIKA BEHÖVER er hjälp oss! Jag menar inte bara med pengar. Men annu mer behöver vi lara oss livets ABC hur man skall leva i ett hem, som man och hustru, som föräldrar och barn, hur man lever i riksdagen, på en gård, i en fabrik. Om ni kan lara oss det, kommer vi också att lara oss hur vi själva kan skapa och producera. Vi behöver också förändra våra stenhjartan till hjärtan av kott och blod. Demonstrera i ert land ett sådant levnads-sätt, att besökande studenter och politiker, som kommer till ert land, kan säga «Det är så vi vill att vårt folk skall leva»

Chefred Rajmohan Gandhi, Lundsberg 26 7 67

Mjök åt undernärda Från sid 5

utan någon större förlust på grund av stöld eller svinn. Vi fann att folket därefter respekterade oss, när vi sade att vi ville göra affärer med arliga metoder

— Hur är det med arbetslösheten i Sydostasien?

— När vi byggde en fabrik, måste vi varje gång tanka igenom hur pass automatiserad den skulle vara och hur många arbetstillfällen vi kunde spara. I Indonesien hade vi till exempel tänkt installera en maskin, som förpackade de färdiga konservburkarna i kartonger. Men när vi upptäckte att trettio personer skulle få arbete om denna del av operationen gjordes för hand, beslut vi att inte installera en sådan maskin

— Allt detta låter ju bra, men är det inte en smula idealistiskt och ljusblått i en värld där var och en val ändå är sig själv närmast?

— Jag tror det är ljusblått och

realistiskt att tro att vi kan leva vidare så varst länge i en värld, där hälften svalter, medan den andra hälften begränsar produktionen av livsviktiga näringsmedel

— Vad kan vi i Norden göra för att hjälpa till med proteinförsörjning i Asien?

— Jag kan inte säga åt er vad ni skall göra. Jag är först och främst inriktad på att få Australien att förstå vad som krävs. Australien skulle kunna göra oerhört mycket. Men jag har naturligtvis samtalat med ett antal jordbrukare och experter här i Norden. De länder som går med i EEC eller överväger en tullunion med EEC skulle kunna arbeta för att ett mjölköverskott i Europa kommer Asien till godo. Detsamma gäller Australien och Nya Zeeland. Det skulle vara mycket mera produktivt än de nuvarande diskussionerna om hur man skall be-

gränsa importen till England av mejeriprodukter från Australien och Nya Zeeland. Vi har bevisat att det finns en praktisk och framkomlig väg att försörja Asien med protein. Allt som behövs är viljan att gå den vägen.

— Har ni någon uppfattning om vad det skulle betyda för den svenska jordbrukspolitiken?

— De svenska jordbrukare jag talat med säger, att ni producerar mindre mjölk och andra jordbruksprodukter nu än tidigare. Naturligtvis är jag på det klara med att det finns uppenbart ekonomiska jordbruk i Sverige som behöver rationaliseras. Men jag förstår dem, som i princip yrkar på att mjölkproduktionen skall fortsätta och öka. Enligt FAO kommer utvecklingsländerna 1985 att ha en proteinbrist, som motsvarar 34 miljoner ton mjölk per år. Under sådana förhållanden kan det knappast vara medmänskligt att vidta mått och steg som leder till att mjölkproduktionen på lång sikt skars ned

Kort nytt

ENGLAND

Drygt tusentalet brittiska kommunledares budskap tidigare i år, där de bl a begär Moralisk upprustnings skådespel och filmer i TV, har foljts av en rad «kommunala initiativ 1971» Sådana initiativ är visningar i Hull och Liverpool av filmen Gratulerar på dodsdagen (Happy Deathday), byggd på Peter Howards sista skådespel I Liverpool berättade en f d borgmastare vid introduktionen om Howards drastiska förändring «Om man kände Peter Howard före och efter motet med Moralisk upprustning», sade han, «så vet man allt om Moralisk upprustning»

FRANKRIKE

Utbildar skolan den kommande generationen till ansvar för mänskligheten? Så lydde ett tema vid konferensen 20—21 februari i Nantes Folk från staden framförde en aktuell skolpjas, L'Ecole, pour quoi faire? (Vad ska vi ha skolan till?) En blivande lärarinna berättade, hur konferensen återgivit henne hopp som lärare och kansla av kall En hel grupp lärare i Nantes står efter denna weekend samman med initiativtagarinnan, Marie-France Cuerq Till konferensen kom också deltagare från England och Schweiz

TYSKLAND

Från hela förbundsrepubliken med Berlin samlades omkr 150 deltagare i en planeringskonferens för Moralisk upprustning i Remscheid I konferensen i den tyska industristaden alldeles utanför Ruhrområdet deltog också gaster från Norden, England, Frankrike, Holland, Schweiz och Österrike

Tre unga tyskar, som just deltagit i Moralisk upprustnings arbete i Asien, Nordirland och Sverige utmanade från konferensen sitt land att rikta blickarna utåt och inte begränsa sitt ansvar till de egna problemen

Konferensens «inre» arbete inriktades bl a på att planera för spridningen av den just till tyska översatta biografen «Peter Howard, Life and letters» samt den till tyska dubbade filmen «Happy Deathday»

SCHWEIZ

Ett ovanligt postpaket med koppar, fat, knivar och gafflar anlände nyligen enligt tidningen La Suisse till direktören för Geneves flygplatsrestaurang I ett medföljande kort berättade avsändaren, som under tecknat med sitt namn, att han besökt Moralisk upprustnings centrum i Caux och där beslutat återlämna vad han plockat på sig vid sina restaurangbesök på flygplatsen

Med anledning av att Moralisk upprustnings konferenscentrum i Caux, Schweiz, i år fungerat i 25 år har en ny kortfilm gjorts Den heter Cross Roads of Nations (Motesplats för nationer) och skildrar vad som hänt i Caux och utifrån Caux i olika länder Ett av dessa är Sydtyrolen Bilden visar fotografen i aktion vid filmningen av några scener därifrån

Novid
hurtig
lindring

ved hodepine
NOVID

tas oppløst i vann

Novid gir hurtig lindring ved hodepine, reumatisme, nervesmerter, tannpine, menstrasjonssmerter og forkjølelsesubehag. Novid i vann er behagelig i bruk og skånsom selv for ømfintlige maver. Uten resept på apotek og medisinutsalg. Rør og fyll pakning à 20 tabletter samt glass à 40 og 100 tabletter.

Novid - befriende lett å ta.

NYEGAARD & CO AS OSLO

**SVAKSTRØM
ER VÅR
STYRKE**

Vår spesialitet
Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

80 år som
spesialforretning i
svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

**Forkjølelse, revmatisme,
nervesmerter - forsøk...**

ALBYL-
Enterosolubile

OVERTRUKNE ACETYLSALICYLSYRETABLETTER
Uten maveirritasjon fordi tablettene først
løses opp i tynntarmen. Pakninger à 30
og 100 tabletter. På apotek uten resept.

A/S FARMACEUTISK INDUSTRI

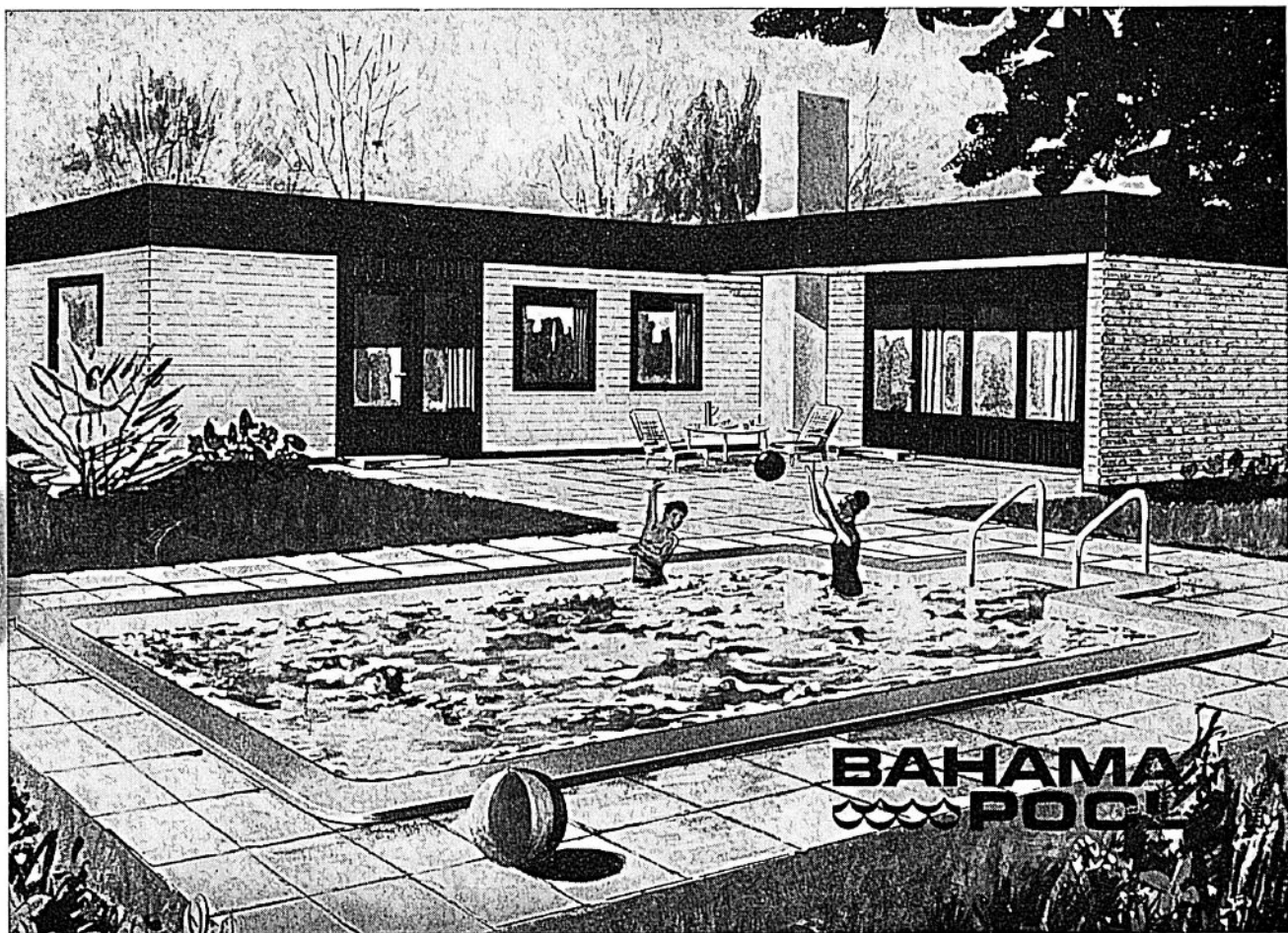

Bruk

kvalitetsprodukter

fra

A S SABA

Exklusiv swimmingpool

i glasfiberarmerad plast

(6-8 mm vaggjocklek)

13.800:-

Bahama-Pool är formgjuten och fullt färdig för montering på plats. Ni slipper härigenom helt ifrån arbete och kostnader för formsättning, spackling, målning och underhåll. Den kraftigt armerade polyesterplasten har en enastående styrka och elasticitet.

Bahama-Pool levereras komplett med reningsfilter, förvarmare, braddavlopp, bottenavlopp, inbyggd belysning samt mahognytrappa med rostfria ledstänger. Pris endast 13 800 – kr fritt fabrikk inkl. 2 servicebesök (exkl. moms).

Vi levererar utrustning till pooler i betong och andra material samt poolkemikalier.

Vår goda service är en säkerhetsfaktor att räkna med!

Begär att få vår fyrfärgsbroschyr!

BAHAMA-POOL AB

Box 145, 542 00 Marrestad
Tel 0501/145 64

BÅTPLANER?

Rådfråga

Båt-PONTUS

Göteborgs

Frihamn

Tel: 031-5107 04

Båt
PONTUS